

РЕШЕНИЕ

№ 1019

гр. София, 17.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 20.01.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Ванина Колева

Мария Стоева

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **10738** по описа за **2022** година докладвано от съдия Ванина Колева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на „В и Д Инвестмънт“ ООД, със седалище и адрес на управление [населено място], против решение № 20055189 от 27.08.2022 г., постановено по НАХД №4903/2020 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 98-ми състав, с което е изменено наказателно постановление (НП) № 22-006343/13.01.2020 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ - С., с което на „В и Д Инвестмънт“ ООД, на основание чл. 416, ал. 5 във връзка с чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ), е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2000 (две хиляди) лева за нарушение на чл. 415, ал. 1 КТ, изразяващо се в неизпълнение на дадено с протокол за извършена проверка /П./ изх. № ПР1922317/02.08.2019 г. задължително предписание под № 8. С решението НП е изменено, като е намален размерът на наказанието до установения в закона минимум от 1500 (хиляда и петстотин) лева.

Решението е оспорено като постановено в нарушение на закона и при допуснато съществено нарушение на процесуалните правила – касационни основания по чл.348, ал1, т.1 и т.2 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК). В касационната жалба и в писмено становище дружеството излага доводи, че трудовото възнаграждение на

служителя за м. юни 2017г. е заплатено, не е налице неизпълнение на даденото предписание, а съдът не постановил решението си в противоречие със събраните доказателства. Моли решението на районния съд да бъде отменено, както и потвърденото с него наказателно постановление. Претендира разноски.

Ответникът по касация, директорът на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата. Моли решението на СРС да бъде оставено в сила. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за правилност на обжалваното решение на СРС и счита, че следва да бъде оставено в сила.

Административен съд София – град, X. касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал.1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима. По съществото ѝ, съдът съобрази следното:

Решението на районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено от компетентен съд в рамките на правомощията му, по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства СРС е установил, че на 03.07.2019 г., 10.07.2019 г., 16.07.2019 г., 30.07.2019 г. и на 02.08.2019 г. инспектори в Дирекция „Инспекция по труда“ - С. извършили проверка по спазване на разпоредбите на трудовото законодателство от страна на „В и Д Инвестмънт“ ООД в присъствието на пълномощник на дружеството, при която било установено, че посоченото дружество, в качеството си на работодател, не било изплатило уговореното трудово възнаграждение за положения труд на М. Ц. Н. за 20 месеца – в периода от месец януари 2017 г. до месец юни 2019 г., в това число и за юни 2017 г. Били констатирани и други нарушения на трудовото законодателство.

За всички установени при проверката обстоятелства бил съставен П. изх. № ПР1922317 от 02.08.2019 г., в който за предотвратяване и отстраняване на нарушенията и вредните последици от тях на работодателя, на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 и т. 12 КТ, били дадени задължителни предписания. С предписание под № 8 било разпоредено на „В и Д Инвестмънт“ ООД, в качеството му на работодател, да изплати до пълния размер уговореното трудово възнаграждение на М. Ц. Н. съгласно предоставена разчетно-платежна ведомост за заплата за месец юни 2017 г. за положения от него труд през месец юни 2017 г., съгласно чл. 128, т. 2 КТ, в срок до 26.08.2019 г. Административният акт не бил обжалван пред съда по реда на АПК и влязъл в сила.

При извършена на 17.09.2019 г. последваща проверка относно изпълнението на дадените предписания било установено, че от работодателя не били представени платежни документи – ведомости за заплати, фиш, касов ордер или банково извлечение, от които да се установява изплащането на трудово възнаграждение на М. Ц. Н. за месец юни 2017 г. За така установеното обстоятелство бил съставен П. от 17.09.2019 г., заведен под № ПР1925562, както и АУАН № 22-006343 от същата дата, в който нарушението било квалифицирано като такова по чл. 415, ал. 1 КТ. Въз основа

на АУАН, при идентично описание на фактическите констатации и правната квалификация, било издадено оспореното НП.

Въззивният съд е събрал гласни доказателства чрез разпит на свидетеля Н. - актосъставител и свидетеля Н. и е приел писмените доказателства, приобщени по реда на чл. 283 НПК. За да измени НП, СРС е приел от правна страна, че АУАН и издаденото въз основа на него НП са съставени от длъжностни лица в пределите на тяхната компетентност, спазени са императивните процесуални правила при издаването на АУАН и НП – тяхната форма и задължителни реквизити, както и сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН, без да са допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обусловят отмяна на атакуваното НП на формално основание. Приел е, че е съставомерно извършеното от дружеството нарушение, като е направил задълбочен и подробен анализ на правата и задълженията на страните по трудовото правоотношение, включително относно твърденията на дружеството за прихващане с платени на служителя суми за служебни аванси, като е приел същите за неоснователни, доколкото твърдяното прихващане би следвало да бъде извършено до момента, в който е дължимо, а именно до 15.07.2017 г. и да бъде отразено във ведомостта за работна заплата за месец юни 2017 г., и да не нарушава несеквестрируемия минимум в размер на 560 лева, равен на минималната работна заплата за страната към съответния период, които условия не били изпълнени. Приел е също, че санкцията за извършеното нарушение, определена над предвидения в закона минимален размер, се явява прекомерна и несправедлива, както и че процесният случай не би могъл да се третира като маловажен по смисъла на чл. 415в, ал. 1 КТ.

Съгласно чл. 128, т. 2 от КТ работодателят е длъжен в установените срокове да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената от работника работа. Мястото, начинът и сроковете на изплащане на трудовото възнаграждение са регламентирани в чл. 270 от КТ, съгласно който плащането става в предприятието, където се извършва работата, лично на работника или служителя по ведомост, срещу разписка или по писмено искане на работника или служителя - на негови близки. По писмено искане на работника или служителя трудовото му възнаграждение може да се превежда на влог в посочената от него банка. Трудовото възнаграждение се изплаща авансово или окончателно всеки месец на два пъти, доколкото не е уговорено друго. Съгласно разпоредбата на чл. 272 от КТ без съгласието на работника или служителя не могат да се правят удържки от трудовото му възнаграждение освен за: получени аванси; надвзети суми вследствие на технически грешки; данъци, които по специални закони могат да се удържат от трудовото възнаграждение; осигурителни вноски, които са за сметка на работника или служителя, осигурен за всички осигурителни случаи; запори, наложени по съответния ред; удържки в случая по чл. 210, ал. 4.

При неизпълнение на горното задължение от работодателя, съгласно чл. 404, ал. 1, т. 1 и т.12 КТ, за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, могат да прилагат принудителни административни мерки, включително: да дават задължителни предписания на работодателите за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство; както и да дават задължителни предписания на работодателя за изплащане на неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения след прекратяване на трудовите правоотношения.

Съгласно чл.405 КТ, горните принудителни административни мерки могат да се обжалват по реда на Административнопроцесуалния кодекс; като обжалването не спира изпълнението им.

Настоящият съд констатира, че макар и неопределен в предписанието, размерът на дължимата сума, която следва да се изплати на работника, е определяем, тъй като е препратено към представената от самия работодател разчетно-платежна ведомост /л.59 и л.60 от делото на СРС/. В нея, действително, след направени удръжки, изрично е посочено, че дължимата за м.юни 2017г. сума на М. Н. е 400,97 лв. – в брой. Доколкото, обаче, на 29.06.2017 г. е изплатен по банков път служебен аванс в размер на 450 лв. то следва, че дължимата сума по разчетно-платежна ведомост е прихваната именно същата преведена с платежно нареждане сума. От показанията на разпитаният свидетел също се установява, че трудовото му възнаграждение за този месец е изплатено.

С оглед горното, съдът намира, че за конкретния месец юни 2017г. предписанието не създава задължение за плащане на сума на работника, поради което, не е налице неизпълнението му, което да представлява нарушение по чл.415, ал.1КТ, за което е наложена имуществената санкция.

По посочените съображения, съставът на касационният съд приема, че обжалваното решение от Софийския районен съд и потвърденото с него НП следва да бъдат отменени.

При този изход на спора, на основание чл. 143, ал.1 АПК, вр.с чл. 63д, ал.1 ЗАНН, с оглед направеното от касатора искане, на „В и Д Инвестмънт“ ООД следва да се присъдят направените в производството разноски в размер на 300 лв. заплатено адвокатско възнаграждение, съгласно представения пред СРС договор за правна защита и съдействие.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 във вр. с чл.222, ал.1 АПК във вр. с чл.63 ЗАНН, Административен съд - [населено място], XXVI касационен състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ решение от 26.08.2022г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 98-ми състав, по НАХД № 4903/2020г. по описа на съда, и

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 22-006343 от 13.01.2020г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С..

ОСЪЖДА Дирекция „Инспекция по труда“ – С. да заплати на „В и Д Инвестмънт“ ООД, ЕИК[ЕИК], разноски по делото в размер на 300 (триста) лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: